

EL REFORMISTA

SETMANARI POLÍTIC D'AVISOS I NOVES

BIBLIOTECA
PÚBLICA

OLOT

Preu de subscripció:
1 pesseta trimestre. — Nombre solt 10 céntims.

Redacció i Administració:
Carrer de Civillers, 22.

Any I

OLOT II de Juny de 1914

Núm. 23

Un qüento que sembla historia...

o Una historia que sembla qüento.

En una d'aquestes llargues vetlles d'hivern, estàvem tots els petits de casa al voltant de la llar, esperant impacients que'l nostre avi, un sant home que'ns estimava amb idolatria, ens distraqués una miqueta explicant-nos magistralment i com cada dia el seu *cuento*.

Recordo que retardava, i nosaltres esprits inquiets restàvem neguitosos i frenètics. Per si la figura verament patrimonial d'aquell home de mirada dolça, pro que pénétrava fins l'ànima volguent descobrir les nostres interioritats, feu la seva aparició i sentant-se en el lloc d'honor de l'*escón* comensà boi i cargolant el sempitern cigarro amb les següents paraules.

L'Instrucció i l'educació unides al perfecte coneixement dels preceptes de la moral i de la Doctrina Cristiana imprimeixen un sagell especial als homes que en l'avenir han de regir els destins de pobles, i en forma tal que están no ja lliurats de les funestes passions que a tots ens dominen, pro si que tenen el suficient valor, la necessaria forsa de voluntat per a defensar-se d'elles amb éxit.

Per aixó fillets meus, que l'Instrucció sia ja des de bon principi sòlida i efíca, car lo contrari es entorpir l'intel·ligència i portar per derroters distins als qui, fiats en els que'ls ensenyen, quan no hi son a temps preveuen les terribles conseqüències que se n'han derivat de no adquirir els coneixements necessaris per a defensar-se de les maluries que en aquesta vall de llàgrimes han de sufrir com a deurer *innat* en l'home.....

Una vegada, continuá diguent el narrador amb veu que repercutia als nostres oïdos com a música celestial,

hi havia un poble aont l'Instrucció era deficientíssima, tant que els que dirigien els destins del mateix determinaren amb molt bon acert, gestionar la vinguda d'una comunitat que dediqués tota llur atenció a la ensenyansa facilitant li tots quants medis fossin necessaris, arribant fins a votar una subvenció que servís per a que la vida econòmica no sufrís detriment.

Pro fou el cas que, passaren anys i mes anys i no s'observava res que pogués compensar ni de bon tros, el sacrifici que'l poble s'havia imposat, no perquè no poguessin fer per la ensenyansa lo necessari, sino perquè els professors encarregats de la mateixa, no tenien els necessaris i indispensables coneixements de les qüestions que tenien d'ensenyar, i si per cas algú hi havia era rellevat ben prompte, car l'*espirit mercantil* era lo que imperava, i no tenien en compte el greu perjudici que ocasionaven amb l'incompliment del sagrat deurer del professorat.

Aixó feu, que inclus els mes fervents partidaris de l'institució, convençuts de que inseguint aquest camí, s'arribaria a l'absolut desconeixement de lo mes elemental en Instrucció, determinaren gestionar la vinguda d'altres professors, que, educats a la moderna, amb personal *idoneo i perfectament capacitat per a la ensenyansa*, omplenassen el buit que des de tant temps s'observava.

La Política de campaná, aqueixa política tan rastrera i fastigosa sortí airadament contra iniciativa tan noble i lográ, amb tot i regoneixer tot-hom la conveniencia de pendrer una immediata determinació, acallar als que tant justament protestaven i continuessin les coses com abans amb greu perjudici dels qui nens allavors hauran d'ésser el dia de demá els púntals damunt dels que havia de descansar la societat humana.

I tenim que en aqueix poble una subvenció se gasta inmerescudament i la ensenyansa es tant deficientíssima que va de fracás en fracás a passos agegantats.

Aixis acabá el meu avi, i avui després de tants anys aquelles paraules, corren a la meva orella com a profecia.

CARITAT!

Ja s'es constituída a n'aquesta ciutat la Junta de Protecció a la infancia i estinció de la mendicitat i es convenient, més encara, es necessari i indispensable que tots els ciutadans a la mida de les nostres forses, contribuim a que la tasca hermosa que s'han imposat aquesta Junta, sia la mes beneficiosa posible per a que els nostres conveins desvalguts puguin ésser socorreguts en llurs necessitats mes perentories.

La missió d'aquesta Junta, missió, noble, missió santa, es ben digne de tots a mida de les nostres forses li prestem tot l'apoi, socorrent amb el nostre ovoll als desgraciats que circumstancies agenes per complert a n'ells els ha sumit en la més greu miseria.

Nosaltres des de les columnes del nostre modest pro patriote setmanari, no'ns cansarem mai de recomanar a tots els Olotins pobres i rics, a que contribueixin prescindint d'espirit de banderies, d'egoismes a la realització immediata de la hermosa obra que la Junta d'estinció de la mendicitat s'ha imposat.

Ja el nostre arcalde en bell, parla-